

Najdłuższy deptak w Europie

Ulica Piotrkowska biegnie na długości ponad 4 km, z północy na południe, od placu Wolności aż do placu Niepodległości. Jest unikatowym w skali kraju zespołem XIX - wiecznej wielkomiejskiej zabudowy. Początkowo pełniła funkcję traktu biegnącego przez Puszcze Łódzką, łączącego Piotrków (ówczesną stolicę guberni piotrkowskiej) ze Zgierzem i Łęczycą.

W wyniku regulacji z pocz. XIX w. połączyła ona Stare Miasto (średniowieczną część Łodzi) z Nowym Miastem - pierwszą osadą rękodzielniczą utworzoną dla sukienników w latach 1821-1823. Nazwa „ulica Piotrkowska” pojawiła się po raz pierwszy w 1823 r., gdy burmistrz Czarkowski i budowniczy obwodowy Durring sprawdzali ulice Starego Miasta i oznaczali je słupami, na których umieszczano tablice z ich nazwami. Tam, gdzie dzisiaj biegnie ulica Nowomiejska, umieszczono pierwszy słup z napisem „ulica Piotrkowska”. Przy niej fabrykanci otwierali reprezentacyjne magazyny oraz sklepy z luksusowymi towarami. Tutaj koncentrowało się życie kulturalne miasta, dzięki teatrom, kinom, domom zabaw, restauracjom, cukierniom i kawiarniom. Wygodne środki komunikacji dawały łatwe połączenie z innymi dzielnicami miasta. Już w 1840 r. po Piotrkowskiej jeździły dorożki, a pięćdziesiąt osiem lat później pojawił się pierwszy w Królestwie Polskim tramwaj elektryczny. Ulica Piotrkowska stopniowo stawała się centralnym miejscem w Łodzi, na którym skupiało się i tętniło życie jej mieszkańców.

Wystawa przedstawia Piotrkowską sprzed lat na zachowanych pocztówkach i fotografiach archiwalnych z zasobu Archiwum Państwowego w Łodzi.